

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 344/2016
13.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.Ж., због кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката А.Н., поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Београду Кж1 бр.244/15 од 16.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 13. априла 2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Ж. – адвоката А.Н., поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Београду Кж1 бр.244/15 од 16.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу К бр.69/2014 од 16.04.2015. године окривљени А.Ж. оглашен је кривим због извршења кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од три месеца.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 3.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 36.100,00 динара, све у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде, а оштећени З.Р. је упућен на парницу, ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр.244/15 од 16.12.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног А.Ж. – адвоката А.М., а пресуда Основног суда у Лазаревцу К бр.69/14 од 16.04.2015. године, потврђена.

Бранилац окривљеног А.Ж. – адвокат А.Н., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, с тим што из образложења захтева произилази да је захтев поднет само против пресуде Вишег суда у Београду Кж1 бр.244/15 од 16.12.2015. године, због повреде закона из

члана 439. тачка 3. ЗКП (коју бранилац погрешно означава као повреду из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП) у вези са чланом 54. тачка 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијају пресуду и предмет врати суду на поновно одлучивање, те да у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП, одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи до доношења одлуке по захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је у седници већа, одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, након разматрања списка предмета и захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. ст. 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1.) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, при чему само формално означава ову повреду због које је подношење захтева дозвољено, међутим не конкретизује у чему се ова повреда састоји, док суштински, у образложењу захтева, оспорава оцену околности које су од утицаја на одмеравање врсте и висине кривичне санкције, истицањем да другостепени суд приликом одмеравања казне пропустио да оцени све околности из члана 54. КЗ, обзиром да као олакшавајућу околност није ценио чињеницу да се оштећени није придружио кривичном гоњењу против окривљеног.

Како је, дакле, бранилац окривљеног у поднетом захтеву само формално означио повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено, док суштински захтевом оспорава чињенице које су у конкретном случају биле од утицаја на одлуку о врсти и висини кривичне санкције, односно указује на разлоге због којих сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима и браниоцима окривљених, то је захтев одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП а у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**